

Společnost
pro církevní právo

ZRCADLO CÍRKVE

7/2021/1

Aktuality Společnosti pro církevní právo
Praha – Brno – Olomouc – Stříbro

1. července 2021 | 12. ročník

Hrad Karlštejn v létě 2020. Foto: Jakub Nagy
Karlštejn royal castle (middle Bohemia) in summer 2020. Photo: Jakub Nagy

Duchovní správa právníků v Praze

Svatební mše svatá v kostele Nejsvětějšího Salvátora

Dne 26. června 2021 uzavřeli manželství Adéla Felixová, pracovnice děkanátu Právnické fakulty Univerzity Karlovy, a JUDr. Jan Šejdl, Ph.D., odborný asistent římského práva a tajemník Katedry právních dějin téže fakulty, člen Společnosti pro církevní právo.

Oddávajícím byl P. prof. JUDr. Jiří Rajmund Tretera OP.

Mše svaté se kromě rodičů ženicha a nevěsty a svědků účastnilo velké množství příslušníků akademické obce Právnické fakulty Univerzity Karlovy, Duchovní správy právníků v Praze, členů Společnosti pro církevní právo a farníků Římskokatolické akademické farnosti při kostele Nejsvětějšího Salvátora v Praze.

Na varhany obřad doprovázel Robert Hugo a zpěvem slavný interpret duchovní hudby Jiří Hodina.

Místní skupina v Praze

Revue církevního práva právě odeslána do tisku

Revue církevního práva č. 83–2/2021 byla dnes, 1. července 2021, dokončena a odeslána do tisku. Její vyhotovení a rozeslání můžeme očekávat v druhé polovině července.

Místní skupina v Brně

Brněnská konference ve středu 15. září 2021

Tajemník Místní skupiny Společnosti pro církevní právo v Brně Ing. Mgr. Jaroslav Benák, Ph.D., z Katedry ústavního práva a politologie Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně v těchto dnech upřesnil údaje o přípravách 27. ročníku mezinárodní konference *Církev a stát*. Konference se uskuteční

ve středu 15. září 2021 v Brně.

Jejími tématy jsou *Duchovní péče v nemocnicích a zapojení duchovních do multidisciplinárních zdravotnických týmů, Duchovní péče v dopravních sítích, zejména na železnici, podle příkladu sousedních zemí (zejména Německa) a Realizace majetkového vyrovnání v České republice.*

Bližší informace, včetně údajů pro přihlášení, budou uveřejněny v příštím čísle Zrcadla církve a na internetových stránkách Právnické fakulty Masarykovy univerzity. Prosíme, poznamenejte si datum již nyní do svých diářů. Věříme, že se podaří stejně jako v předešlých 26 letech, včetně loňského roku, uskutečnit konferenci přímo v Brně. Pokud se zdravotní omezení vyvinou nepříznivě, bude konference uspořádána online.

Sdružení pro hmotnou podporu náboženských institucí

Tísňivá situace Společnosti pro církevní právo

Mezi necírkevní náboženské instituce je podle Ministerstva kultury ČR řazena naše Společnost pro církevní právo. Ta má ovšem tu nevýhodu, že nemá žádnou majetkovou podstatu, a její příjmy jsou založeny na členských příspěvcích a darech členů.

Jak jsme již Zrcadle církve č. 3/2021/2 informovali, vedle ztráty poloviny podpory od Konference katolických biskupů Spojených států amerických nás postihla ztráta podpory Ministerstva kultury České republiky v letošním roce, a bylo nám avizováno zvýšení nájemného v kanceláři SPCP od ledna příštího roku. Bohužel se na nás valí ještě další postižení: včera nám došla zpráva o změně podmínek poštovního pro Revue církevního práva rozesílaného Českou

poštou. Je to jako blesk z čistého nebe. Ještě není vše ztraceno: o dalších podmínkách budeme ve spolupráci s advokátem JUDr. Milošem Holubem, Ph.D., členem pracovního výboru SPCP, se zástupci pošty ještě v průběhu nejbližší doby jednat.

Zatím nám velice pomohla promptní pomoc více než dvaceti členů Společnosti pro církevní právo, kteří nám zaslali dary ve výši od Kč 1 000 do 10 000, i podstatné zlepšení plateb členských příspěvků za letošní rok i doplatků dluhů na příspěvcích za loňský rok.

Děkujeme všem, kdo reagovali na naši prosbu o pomoc, kterou jsme před měsícem uveřejnili v Zrcadle církve, a promptně nám zaslali své dary. Samozřejmě zasíláme každému potvrzení pro účely odečtu od základu daně za tento rok. Číslo našeho korunového i eurového účtu zůstává stále stejné, bez rozlišení, zda jde o členské příspěvky nebo dary.

VYZÝVÁME JEŠTĚ DALŠÍ, ABY SE PŘIPOJILI.

Sdružení pro podporu humanizace zdravotnictví

Balady a romance z nemocnic a zdravotnických zařízení

Balada druhá: vidět kněze, to znamená vidět smrt, řekl lékař

První baladu jsem už do Zrcadla církve poslal posledně. **Sedmiletý sám v infekčním pavilonu.** Tak zněl její nadpis. Byly to vzpomínky na mou hospitalizaci v dětském oddělení infekčního pavilonu starodávné nemocnice v Praze–Libni, odedávna zvané Bulovka. Na dnešek jsem připravil *druhý příběh*, z doby mnohem, mnohem pozdější. Odehrál se na druhém, tentokrát západním okraji Prahy, v mohutném nemocničním komplexu v Motole.

Stal se někdy v letních měsících roku 1992. Byl jsem tehdy farním vikářem v Praze u sv. Jiljí a žil v dominikánském klášteře při tomto kostele. Vedle toho jsem už docházel na Právnickou fakultu Univerzity Karlovy přednášet povinně volitelný předmět Církevní právo.

Mezi mnoha farníky, kteří přicházeli do našeho farního a klášterního kostela a které jsme zase my, kněží do duchovní správy při tomto kostele ustanovení, často navštěvovali, byla rodina o třech generacích, žijící v překrásném starodávném bytě na území naší farnosti na Starém Městě, blízko Filosofické fakulty. Babička, velmi ušlechtilá dáma, byla profesorkou rétoriky. Učila herce, rozhlasové a televizní hlasatele, ale také nás, kněze, dobrému přednesu. Samozřejmě, že kněze zadarmo. Však celá rodina byla věřící, církvi zcela oddaná. Tatínek byl sólista činohry Národního divadla, a dceruška, o kterou především v tomto příběhu jde, byla studentka, ani si nevzpomínám, jakého oboru. Bylo jí tehdy tak asi devatenáct let.

Jednoho dne k nám do kláštera přiběhli oba rodiče, značně rozrušeni tím, že dcera dostala neočekávaně záchvat ledvinové nemoci. Právě ji odvezli do nemocnice v Motole, říkali, a podle okamžitého rozhodnutí lékařů se má ještě téhož dne podrobit operaci. Je při vědomí a poprosila rodiče, aby hned pro mě došli a přivedli mě, neboť moc si přeje, abych jí udělil všechny v dané situaci potřebné svátosti.

Tak jsem ihned s oběma rodiči jel, jak je ostatně povinností každého kněze – být připraven ve dne v noci. Jen jsem si skočil pro Nejsvětější svátost a olej k pomazání nemocných. Tatínek řídil auto.

Sestra na oddělení předoperační jednotky intenzivní péče se však tvrdě postavila proti, s tím, že žádosti rodičů i pacientky nelze vyhovět. Neexistuje, řekla, aby k pacientovi v nemocnici byl připuštěn kněz. Tak jsme hned požádali, aby zavolala ošetřujícího lékaře. Ten ale odmítl naši žádost ještě divočeji. Marně ho rodiče dívky prosili a přesvědčovali. Maminka se tam na chodbě dokonce začala nervově hroutit.

V tu chvíli jsem dostal nápad: docela potichu jsem řekl panu doktorovi, že to bude zajímavá součást mé zítřejší přednášky na právnické fakultě, až povím studentům, jak se v motolské nemocnici jedná v rozporu s ústavními předpisy naší republiky, ano, přímo v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Ta byla naštěstí jako příloha ústavního zákona č. 23/1991 Sb. už více než rok na světě. A to pomohlo. Pan doktor si jen vyhradil, že mou přítomnost schválí druhé dvě pacientky na pokoji, protože, jak víte, řekl, *vidět kněze, to znamená vidět smrt*. To jsem sice nevěděl, ale raději jsem mlčel.

Spolupacientky souhlasily, obě. Jen já jsem musel, na příkaz pana doktora, obléci přes svůj bílý hábit takový ten odporný zelený operační mundúr, aby ani kousek církevnosti na mně nebyl vidět. Ani stólu, oblékanou především při udělování svátosti smíření, jsem si nesměl obléci. Ale dostal jsem se k pacientce. Ta měla tak nesmírnou radost, že div se na místě neuzdravila. Všechny svátosti, o které žádala, jsem jí udělil. Operaci pak ve zdraví přežila a po návratu z nemocnice mně vyprávěla, jak mnoho to pro ni znamenalo, že mohla nadpřirozenou milost ze svátostí přijmout. A samozřejmě ten pan doktor, kdyby byl co k čemu, by měl i přes svůj případný ateismus vědět, že přinejmenším psychicky to muselo na pacientku kladně působit.

Ale což: byla to doba, kdy ještě doznávalo vědomí, že ateismus je státním náboženstvím. Zlepšilo se to však za ta další desetiletí svobody u nás? Věřme, že trochu ano. Ale bohužel jen tak trochu. Víme, jak si umí sdělovací prostředky zahrát s veřejným míněním. A tak nezbyvá než toužit po tom, abychom měli v nemocnicích mnohonásobně více nemocničních kaplanů, všech církví bez rozlišování, a aby také lékaři, zdravotní sestry a všichni zdravotníci procházeli správnou etickou formací. S radostí se dovídáme, že nejméně na jednom místě na lékařské fakultě k takové formaci již dochází.

Jiří Rajmund Tretera

Sdružení pro podporu výuky náboženství ve školách

Potkala jsem...

Paní Helena objevila Zaru, výřečnou korpulentní blondýnu, která čistí prostřednictvím televize negativní energie a zbavuje lidi zlého balastu. Ty, jak každý vzdělanec ví, znemožňují člověku, aby byl šťastný a měl život bez problémů.

Po nadiktování jména a data narození se Zara několikrát ujistila, že dobře slyšela. (Nejspíš proto, že jedna minuta hovoru stojí 70 Kč, a proto je potřeba zdržet hovor aspoň na tři základní minuty). Pak paní Helena vyličila v dalších minutách svůj problém: v poslední době dvakrát nebezpečně zakopla, pak si spálila ruku o plech při pečení bucht a minulý týden spadla do žumpy, protože si nevšimla, že manžel při vysávání odsunul víko. Zara paní Helenu pochválila za to, že pečuje o své energie, vyzvala ji, aby se uvolnila a představila si květinu ve váze. Sama si nahrála ruce o plameny svíček, několikrát dlaněmi otočila před tělem, vzala papírek s daty paní Heleny, zapálila ho a vítězně odhodila a do kamery provedla překřížování. Helena byla vyčištěná. Pak Zara jako bonus doporučila Heleně hodně chodit, pít vodu a pokračovat v nabíjení prostřednictvím osobních konzultací.

Včera jsem paní Helenu potkala, měla nohu v sádře, ale zářila. To, že vypadla z autobusu při cestě od Zary, přičítá přebití pozitivní energií. Bude teď s energií nakládat úsporněji, část předá i manželovi.

Možná, že se Helena ještě na radu sousedky Holé zkontaktuje s televizní Miluškou Světluškou. Ta nedávno paní Holé odstranila negativní energii, kterou na ni posílali sousedi. A aby i paní Holá byla chráněná dvakrát, co nejdříve bude prý také telefonovat do televize Zaře. Paní Helena i paní Holá jsou teď velmi šťastné ženy.

Eva Bartoňová

Potkala jsem...

V dávných dobách minulého století vycházely jednotlivé dny kalendáře z křesťanského roku, víceméně jednotného pro křesťanský svět. V našich zemích se sice objevily inovace v podobě 1. a 2. dne vánočního a podobně maskovaných Velikonoc, zvýrazněných výročími narozenin dělnických vůdců a internacionálních revolucí. V tomto století se rozmnožily celosvětové i lokální významné dny – Den žen, vody, studentů, mozku, ponožek, učitelů, lenosti, koření, masmédií...

Rozmanitá nová osobní jména vytlačují jména méně obvyklá, a protože více než lidí přibývá domácích mazlíčků, vznikla potřeba vytvořit „křestní“ jména jejich psích a kočičích nositelů s doplněním pro želvy, papoušky, hady, krysy, pískomily, morčata i trpasličí prasátka.

Prý se můžeme těšit i na kombinované kalendáře – už ne nyní přechodně uváděné jméno „občanské“ a jméno „světce“, ale jméno „občanské“ a „mazlíčkovské“.

Časem se jistě přizpůsobí i pranostiky: *Kocour Mourek přijel na bílém koni, Bobíkova kápě čtyřicet dní kape.*

Eva Bartoňová

Potkala jsem...

Není pochyb, že se vše vyvíjí zdárně.

Masy dřívějších chlapečků a holčiček, chlapců a dívek i mužů a žen nahrazené nyní třetím a dalšími pohlavími, mají po letech odmítání, ponižování a nepochopení své rovnoprávné postavení.

Zcela jistě se i tvrdohlaví konzervativní Poláci a Maďaři, případně i jiní nepokrokoví a nepřející občané zlomí. Poslední opatření neposkytnutí peněz EU otevře oči těm městským pokladnám, kde ještě nechápu, že žena a muž je tmářský konstrukt.

U nás je ovšem ještě jeden oříšek: složitá česká rodová gramatika. Sebeoznačování v mužském nebo ženském rodu bytostmi, které se nevejde do předpotopních ženomužských škatulek, způsobuje nebinárům těžké a trvalé psychické újmy.

Ale i na tom se už pracuje.

Některé pokrokové jazyky, které mají gramatické rody jednodušší, nebo se bez nich dokonce obejdou, jako finština, čínština mnohé další, mohou být pro složitou češtinu příkladem. A nebinárním lidem přinesou úlevu.

Nebinární lingvista, průkopník oboru student Ade, nabízí Čechům svoji gramatiku:

„Třeba mně vyhovuje v soukromém životě používat novotvary s koncovkou –e ('one byle' místo 'on byl').“

Ale pomoc je tak jednoduchá – dávné vyřešení spisovatelem Karlem Poláčkem:

Půjde se dnes do bijáku?

Mohlo by se jít. Co se dává?

Neví se.

Copak o jiti by nebylo, jenom že se nemá peníze.

Tentokrát by se vstupné zatáhlo. Peníze se vrátí, až budou.

A dokonce Poláčkův návod na vyznání lásky je tak brilantní, že nebinární experti na nebinární češtinu už nemají co řešit. Stačí si několikrát přehrát film nebo pročíst dokonalý jazyk bratrů Spytihněva a Tomáše:

„I chtělo se zavřít oči a spát, věčně spát... Nikde se nemělo stání, a když se servirovalo hostům menu, tehdy se ptalo sama sebe: K čemu? Nač servírovat menu? Je to všechno marnost nad marnost... Tak rádo by se mnohdy otázalo: Smí se doufati? Ale když se bylo tak nepřístupné, sedělo se na vysokém piedestalu, a tak se potom netroufalo vznést zraky tak vysoko...“

„A což,“ „což kdyby se řeklo: Smí se doufati, co by se pak bylo učinilo?“

„Ó, to by se pak bylo v sedmém nebi. Potom by se kráčelo ruku v ruce životem...“

Eva Bartoňová

Z Občasníku Katechetického a pedagogického centra Biskupství královéhradeckého, červen 2021

Kancléř Biskupství královéhradeckého P. Pavel Boukal, člen Společnosti pro církevní právo, zaslal redakci Zrcadla církve uvedený Občasník. Vyjímáme z něho úvodní poděkování učitelům náboženství ve škole a katechetům na faře:

Milí přátelé,

snažím se představit si, co jste všechno dělali během tohoto školního roku, kolik jste měli dětí, jak jste se s nimi setkávali nebo jste zapojili pana On-lina nebo jste si dopisovali s dětmi...

Bylo to prostě celé jiné. Moc vám děkuji za všechno vaše úsilí, za to, že jste vymýšleli způsoby, jak to udělat nejlépe. Myslím, že bylo důležité, že jste na všechno nebyli sami, že jste se mohli radit, že jste měli na telefonu kolegu nebo kolegyni.

Nezapomenu na P. Čápa, který nás měl na vesnické škole... prostě nás měl rád. Moc tento pocit přeji vaši dětem.

Přeji vám krásné letní dny, vydařenou dovolenou a vědomí Boží blízkosti.

Žehnám vám

Pavel Rousek

biskupský vikář pro diakonii a pastorační

Periodikum Zrcadlo církve, Aktuality Společnosti pro církevní právo Praha – Brno – Olomouc – Stříbro vydává a rozesílá Společnost pro církevní právo, z. s., Sudoměřská 25, 130 00 Praha 3.

Fotografie na titulní straně: Hrad Karlštejn v létě 2020. Foto: Jakub Nagy. Karlštejn royal castle (middle Bohemia) in summer 2020. Photo: Jakub Nagy

Šéfredaktor: P. Jiří Rajmund Tretera OP
Zástupce šéfredaktora: Záboj Horák
Redakční rada: Jan Beránek, Vojtěch Círús, Tomáš Grundza, Jakub Nagy, Marek Novák
Úprava fotografií: Antonín Krč
Starší čísla online: specp.prf.cuni.cz/aktuality. Zrcadlo církve vychází dvakrát měsíčně.
specp@prf.cuni.cz
ISSN 2695-0111